

Kanayan

– mehmet-hursi · 16 Ağustos 2010

'Yüzüm ölülerime, sesim ışığa dönük.'

I-

İçindeki kentten

Kopup gider

Rüzgârların

Yollara savurduğu küller..

Küller ki

Yakmayandır bir daha kendini..

Onarılması mümkün olmayan kalp ağrılarıyla

Dağılıp durursun, şu tozu alınamayan yılların avlusuna

Siyah kar bir uçurum uğuldar içinde, üşürsün;

Tozlaşan hatıralar yurdunda yalnızlık..

Dudağında suskunluğun izi..

/Sesinin ünlediği yerde, kanıyor hayat/

K(anıyorsun)

Yenile- yenile

Yana-söne

Ateşine kibrit olunmuş sevdalar

Artık yeni düşler doğurmuyorlar

Doğacak olanlar ise, daha

Günlerin rahminde, boğduruluyorlar..

/Tarih, yitirmiştir acısını

Acı, anlamını..

Anlam

Yitirmiştir insanı../

Artık, dövüşülmeye 'değer' bir şey kalmamıştır

Değer de yitirmiştir anlamını..

Yaşamak, ey

Kalmamıştır..

Bu yüzden:

'ey, yurdum istikbalinin gençliği! Birinci vazifen
Yüreğini aşk panayırlarına a(bandırıp)
Rezil ve sefil gündelikler yaşamaktır..'

'.....! Onlara
Bombaladılar dağlarını;
Kendi coğrafyalarının..
'.....! Ki
Boğazladılar, kurşunladılar
Kendi öz evlatlarını

Çıldırmanın saatindeydi cinnet
Saatleştiler işte, '.....!dur şimdi onlar
Çocuklara..
Çocuklara, sökük bir yarın bıraktılar..

II-

Sesinin ünlediği yerde, kanıyor hayat..

Şimdilerde kimileri, aşklarını
İhanetleri
Ve tükürükleriyle yıkayıp
Sonrada çamaşır iplerinde
Kurumaya bırakıyorlar..
Üstelik gün ışığında..

Artık o...pular bile, utanıyorlar..

Bırak gündüzlerin şu rezil ışığını
Bırak.. Sen geceye yasla içindeki sabahı..

Damlalar..
Damlalar ile tomurcuklansın, kalbinin baharı...

Bak, yeni bir sabaha sökün ediyor kuşlar

Herkes, bozgunundan yamalı düşlerle sızıyor sokağa
Kiminin ceplerinde aşk kırıntıları
Kiminin gözlerinde, kocaman hüznün dalgınlıkları
Tutunmuş işte elleri bir yerden, bırakmıyor hayatı

Acılar kanatsa da güllerini
Bırakma, içindeki çocuğun ellerini

Bir gün, gök/yüzünde
Kuşların çizdiği yolda uçacak düşlerimiz
Sesimiz delecek duvarları
Bu, köpekleşen karanlığın duvarını
Hep vuran ve vuruşturan hayatın duvarını

Bir gün seyredeceğiz, vurmadan
Uçurtmaları..

Acılar kanatsa da güllerini
Sıkı tut içindeki çocuğun ellerini

Yoksa düşecek insanlığımız
Düşecek..
Düşlerin dalından

Çünkü:
İnsan olmak
Biraz da
Acı çekmekten geçer

Acı
Düş/ten geçer..

M.H
haziran-temmuz 2010